

PĂZIREA PORUNCILOR, CALEA SPRE ÎNȚELEPCIUNE

† Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh

Sfaturile care-i privesc pe tineri nu sunt foarte multe în Sfânta Scriptură, dar concizia și profunzimea lor nu pot fi puse la îndoială absolut deloc. Adesea, regăsim într-o singură frază, mai multă înțelepciune decât în multe tratate dedicate educării și cunoașterii tinerilor. Astfel, ni se deschid în fața ochilor direcțiile principale pe care trebuie să le urmăm atunci când suntem tineri pentru a ne desăvârși maturizarea, dar și acțiunile pe care trebuie să le întreprindă cei avizați, fie că vorbim de părinți, profesori sau cunoscuți pentru a-i ajuta pe cei tineri să progreseze sufletește. Pentru fiecare persoană, tânără sau bătrână, singura cale de progres sufletește și de maturizare afectivă și intelectuală constă în păzirea poruncilor lui Dumnezeu sintetizate, precum știm, în porunca iubirii. Mărturia aceasta apare foarte clar în Psalmi, unde ni se spune: „Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale” (Psalm 118, 9) sau „Tânăr sunt eu și defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat” (Psalm 118, 141). Însă pentru ca poruncile Domnului să fie împlinite, trebuie să le cunoaștem în amănunt. De nimic nu au nevoie tinerii mai mult decât de cunoștință, de această acumulare continuă, nu doar de informații și diverse date, ci de acele principii și elemente substanțiale care le vor călăuzi mai târziu gândirea, apoi faptele, iar, în cele din urmă, obiceiurile ce țin de caracter. Dacă aceste principii călăuzitoare născute din experiența vieții și din lecturile și informațiile acumulate nu sunt conforme cu legea lui Dumnezeu, ele îi vor conduce pe tineri pe căi greșite, oricât de bune ar fi intențiile lor. Cine nu învață să fie politicos de mic, nu va reuși să o facă nici mai târziu decât într-o măsură limitată. Aceasta nu înseamnă că tinerii și copiii trebuie transformați într-un fel de marionete bipede gata în permanență să se comporte perfect, mai ales dacă în jurul lor adulții dau dovadă de scăpări mari din acest punct de vedere. Însă ei au nevoie să fie învățați că există anumite limite comportamentale peste care nu trebuie să treacă. Comportamentul politicos la masă, vorba spusă clar și concis, respectul față de cei mai în vârstă, sunt elemente de bază pe care fiecare tânăr trebuie să le deprindă pentru a deveni, într-o bună zi, el însuși un om respectat și respectabil nu doar datorită funcției pe care o are, ci datorită comportamentului onest și cuviincios. Toate acestea, însă, nu trebuie transformate în ceva forțat, ci, păstrând un ritm firesc, într-o veritabilă conduită comportamentală care să ne însoțească permanent în viață. Dar nu tot ceea ce ne dorim atunci când suntem tineri este îngăduit. Cu toate că, așa cum ne spune regele și înțeleptul Solomon: „Faima celor tineri este puterea lor și podoaba celor bătrâni părul lor cărunt” (Pilde 20, 29), această „putere” nu trebuie transformată în beție, în desfrâu și angoasă, ci în acea dorință de a sluji lui Dumnezeu cu pace, răbdare și de a ne ruga permanent ca Domnul să ne dea înțelepciune și bună-cuviință în tot ceea ce facem, astfel încât să ne dezvoltăm armonios sufletește și să îi bucurăm pe părinții și profesorii noștri.

SFÂNTUL ANDREI - APOSTOLUL NEAMULUI ROMÂNESC

Sfântul Apostol Andrei a urmat în toate lui Hristos, Mântuitorul lumii. A vestit Evanghelia în multe țări, a dăruit capiștile idolești, a botezat nenumărați creștini, a întemeiat biserici, a hirotonit diaconi, preoți și episcopi, aducând la credința în Hristos mai multe țări, printre care și țara noastră. Noi, românii, avem Biserica de origine apostolică, întemeiată în primul secol, după Înălțarea Domnului la cer. Noi nu suntem creștinați ca popoarele slave, către sfârșitul primului mileniu, pentru că noi suntem din început aici, în Carpați și la Gurile Dunării. Ungurii au venit în Europa în secolul IV, din Mongolia și au fost creștinați în anul 950 de către Stefan cel Sfânt; slavii au venit prin secolele VII-VIII din nord-estul Asiei și s-au creștinat mai târziu (bulgarii în anul 864, sârbii în anul 868 și rușii în anul 988). Așa a rânduit pronia divină ca să primim credința creștină direct de la ucenicii lui Hristos, pentru care se cuvine să fim permanent recunoscători. Să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a rânduit pe Sfântul Apostol Andrei să ne creștineze și să ne unească cu Hristos prin Botez și pocăință. Suntem o țară creștină de origine apostolică. Să ne facem vrednici de această țară. Să păstrăm cu sfințenie poruncile Domnului scrise în Sfânta Evanghelie și propovăduite de Apostoli. Fără povățuitori nu ne putem mântui; fără preoți buni rățăm calea pocăinței. Dar dacă ascultăm de Domnul, ascultăm și de Biserica. Sfântul Apostol Andrei ne-a creștinat și a săvârșit prima Sfânta Liturghie pe pământul României. El ne-a eliberat de demoni și de patimi și ne-a unit cu Hristos prin jertfă și Liturghie. El ne-a învățat cum să ne mântuim prin smerenie, prin rugăciune și prin iubire. Să ascultăm de Sfinții Apostoli ca de Însuși Hristos. Să ascultăm de episcopi și de preoți ca de Apostoli, că ei vor da seama pentru sufletele noastre. Să nu lipsim de la Biserica în sărbători, că aici este Hristos cu toți sfinții. Aici este mântuirea noastră, bucuria noastră, viața noastră. Să nu ascultăm pe trimișii lui antihrist, care se leapădă de Biserica, de Sfânta Cruce, de icoane și de toate cele sfinte. Noi suntem datori să învățăm pe copii frica Domnului. Să facem misiune și apostolat prin școli, prin spitale, prin casele creștinilor, prin milostenii și cărți sfinte ortodoxe. Dar mai ales în casele noastre. Să trăim cu Hristos, să ajutăm la mântuirea copiilor noștri și a celor din jur și nimic să nu facem fără episcop, fără preot, fără duhovnic. Ei sunt apostolii noștri pe pământ. De vom face așa, vom dobândi mântuirea sufletelor noastre, cu rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfântului Andrei.

„Fiul al Galileei și frate al lui Petru, dintre pescari în soborul Apostolilor întâi ai fost chemat, Andrei cel minunat. Iar de la mormântul tău din Patras chemi popoarele la Dumnezeu și acum ne-ai umplut de bucurie că în Romania iarăși ai venit, unde pe Hristos Domnul l-ai propovăduit”.

SIMPLITATEA

Cât de mult am reușit noi, oamenii, să complicăm totul, în condițiile în care viața noastră ar trebui să fie atât de simplă, de firească și de naturală, fiindcă Stăpânul și Creatorul ei, „Calea, Adevărul și Viața”, este atât de simplu, de modest, de normal și de firesc „după vorbă, după port”. Am devenit atât complicați, amestecând lucrurile. Ne sunt plăcute și agreate situațiile încurcate, căile întortocheate. În postmodernitatea târzie, simplitatea, în toate formele ei, este echivalată cu prostia, cu ignoranța și chiar cu aroganța. Cu cât simplitatea este mai prezentă în viața cuiva, cu atât scade interesul social față de el. Însă, dintru început n-a fost așa. Simplitatea a avut o altă categorisire. Dar nu pentru că nu existau motive de dezacord și atunci, ci pentru că ea se impunea cu mai multă forță și naturalețe în stilul de viață, mai ales în comunitățile rurale, în jurul Părintelui duhovnicesc și al Evangheliei. Și totuși, simplitatea vieții este, și astăzi, ca oricând, o șansă. O șansă mare, rară. Un bine de care ne dezicem mult prea ușor. O floare discretă dar concretă căreia, însă, nu-i intuim prezența din pricina uscăciunilor care ne bântuie existența. Se spune despre modestie și smerenie că este capacitatea și puterea omului de a-și ține locul, adică de a se mulțumi cu ceea ce este și cu ceea ce are. Iar aceasta se poate realiza numai fiindcă smerenia este simplitate. Dar nu o simplitate retrogradă, din punct de vedere cultural, social, axiologic, ci o simplitate care are în manifestarea ei o nobilă atitudine față de valorile vieții. Iar

această atitudine își trage seva din izvoarele nesecate ale rațiunilor dumnezeiești care stau la baza creaturilor. De aceea, simplitatea își găsește loc numai în sufletul curat sau golit de patimi. Despățimirea înseamnă, astfel, o detașare voită de complicațiile inutile ale vieții și revenirea la simplitatea firească a harului din noi. Altfel, simplitatea nu-i prostie. Dimpotrivă, ea se însoțește cu cea mai profundă putere și autentică purtare rațională a omului. Numai atunci când omul va reuși să depășească analizele de suprafață ale lucrurilor, trecând dincolo de crusta lor înșelătoare și tare complicată, se va putea bucura foarte de toate bogățiile nebănuite ale simplității. În acest sens, se spune despre simplitate că este cel de-al șaselea simț al omului și ochiul lui veghetor, prin care poate întrevedea ierarhia valorică a lucrurilor. De aceea, omul simplu nu se complică nicicând. Nu se complică de dragul frumosului, al liniștii și al păcii, al bucuriei și al prosperității, al blândeții și al onestității, tot atâtea stări de spirit de care se bucură neîncetat. Astfel, simplitatea îl poate crește pe om la măsurile lui Iisus Hristos, Cel care a zis: „*Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor*” (Matei 5, 3). Omului, sănătos, simplu, normal și firesc, îi sunt necesare, neapărat, trei lucruri:

- Să-și cunoască locul, rostul și folosul!
- Să-și facă datoria, împlinindu-și obligațiile!
- Să aibă răbdare, fără a complica, deloc, lucrurile!...

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 29 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Andrei”
Sâmbătă 30 noiembrie	07:00 -	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Pomenirea celor adormiți
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 1 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Să nu ne luăm după lume

Apele mării sunt sărate, chiar foarte sărate și, cu toate acestea, peștii din ele nu sunt sărați. Trăiesc o viață întregă într-o apă sărată și totuși nu au un gust sărat. Așa este și creștinul adevărat. Trăiește în lume, dar nu se dă după „*duhul acestei lumi*”, ci, cum zice Mântuitorul: „*Voi în lume sunteți, dar nu sunteți din lume*” (Ioan 17, 11). În lume, un creștin adevărat își păstrează firea lui cea deosebită, firea lui „*cea duhovnicească*”. O viață întregă trăiește în lume, dar nu se dă după „*modelele*” lumii, ci își trăiește viața lui cea duhovnicească.

De ce le merge bine celor răi?

De ce le merge bine celor răi? De ce încercările și necazurile îi izbesc, de regulă, tocmai pe cei care Îl caută pe Domnul și mântuirea? De ce sunt parcă mai feriți de încercări cei care trăiesc în nepăsare de cele sufletești și se tăvălesc în toate patimile și păcatele? Iată întrebări care ispitesc. Dar nu sunt greu de dezlegat. Ne vom folosi de câteva asemănări. Când cineva este bolnav, doctorul nu cruță medicamentele, oricât de amare ar fi. Și, pe lângă aceasta, se dau bolnavului și fel de fel de opreliști de mâncăruri și băuturi. Iar bolnavul nu se supără, căci este vorba de viața și sănătatea lui. În felul acesta sunt cei credincioși, pe care Doctorul cel Ceresc îi apără de boala păcatului, de boala pieirii sufletești, prin „medicamente” și „opreliști”; prin fel de fel de necazuri și încercări. Dar sunt și alții de bolnavi, care nu mai pot fi salvați. Pe aceștia medicul nu-i mai supără cu medicamentele și opreliștile. Ci face ceea ce se vede în chipul de mai sus. Se apleacă spre cei ai casei și le șoptește: „*Bolnavul este pierdut!... Nu-l mai chinuți cu medicamente și diete... Dați-i să mănânce și să bea tot ce pofteste, căci și așa este pierdut!*”. În chipul acesta, sunt cei necredincioși, cărora „le merge bine”. Dar „binele” lor este șoapta medicului: „*Lăsa-ți-l să mănânce tot ce-i pofteste inima, căci și așa e pierdut!... Lăsați-l să guste din toate plăcerile lumii, căci și așa mântuirea lui e pierdută!*”. Să ne ferească Bunul Dumnezeu de un astfel de „bine”! Cea mai mare nenorocire pentru un om pământean este când se tăvăleşte în păcate și „îi merge bine”; când Dumnezeu nu Se mai ocupă de el; când Doctorul cel Ceresc îl lasă „să bea și să mănânce” tot ce-i pofteste inima. **Slavă Ție, Doamne!**
Procedează astfel încât fapta să țină locul cuvântului și vorbește astfel încât cuvântul să țină locul faptei.

† Nu iubim pe oameni pentru lucrurile în care sunt puternici, ci pentru lucrurile în care sunt slabi. Slăbiciunile ne țin laolaltă, neputințele ne unesc.

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.